

YANIMDA KAL

Eylem Ata Güleç 1981 yılında Diyarbakır'da doğdu. Dicle Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Kimya Öğretmenliği okudu. İlk öykü kitabı *Boşlukta Büyüyen* 2016 yılında yayımlandı. YKY tarafından yayımlanan ikinci öykü kitabı *Uzak Değil* 2021 yılında okurlarıyla buluştu. *Uzak Değil* 6. Antalya Edebiyat Günleri'nde Yılın En İyi Öykü Kitabı Ödülü'ne layık görüldü.

Eylem Ata Güleç'in
YKY'deki kitapları:

Uzak Değil (2021)
Yanımda Kal (2024)

EYLEM ATA GÜLEÇ

Yanımda Kal

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 6376
Edebiyat - 1825

Yanımda Kal / Eylem Ata Güleç

Kitap editörü: **Fisun Yalçinkaya**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Yakuplu Mah. 194. Sok. Blok No: 1 İç Kapı No: 465 Beylikdüzü / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Nisan 2024
ISBN 978-975-08-6291-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2023
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.yapikrediyayinlari.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Ahiret Ana •	9
Ruhiye •	17
Babara •	28
İki Pencere •	36
Aynalı Dolap •	46
Kazı Alanı •	55
Safra •	61
Yontu •	78
Yanık Ekmek Ucu •	86

Elinden şifalanan bütün kadınlar adına,
babaannem Ayten'in anısına

Ahret Ana

Sivrilttiğim sabunlara göz attıktan sonra “Şimdi de maydanozları suya koyup kaynat” dedi annem. İşlikten çıktım. Kapıyı kapatırken açık kahverengi derisi henüz sertleşmemiş minik bir kertenkele duvardaki çatlağa doğru koştu. İşliğin kapısının üstüne, altına, sağ ve sol kenarlarına bez sıkıştırdım. Kadınlar masadayken etrafta yavru kertenkelelerin oynaşmasına kızar annem.

Maydanoz suyu kaynamak üzereyken tüp bitti. Yine de demlenmesini bekleyip sūrahiye doldurdum. Mutfağın tavanından tak tak sesler geldi. Annemdi, işlikte işi bitince beni yukarıya çağırarak için topuğunu iki kez yere vurur. Gidip kapının etrafındaki bezleri çektim. Annem çıktı. Ellerini yıkamak için banyoya yürürken içinde pirinç, yağ ve sarı temizlik bezi yazan listeyi kadına vermeme söyledi. “O listede oje yok” dedim. Karşımda ayna olsaydı bunu söylerken dudaklarımın nasıl büküldüğünü görebilirdim. “Ojenin olduğu listeyi getir, bir bakayım.” İşliğin kapısından içeriye göz attım. Kadın üstünü başını giymiş oturuyordu. Ayakkabısını benim giydirmem gerekiyor. Çünkü masadan kalkar kalkmaz ayakkabı giymek için eğilmeleri iyi değil, der annem hep. Kadına “Birazdan gelip ayakkabılarınızı giydireceğim” dedim. Mutfaktaki plastik dolabın çekmecesinden ojenin olduğu listeyi bulup yukarı çıktım. Annem ellerini yıkayıp ağır adımlarla döndü. Tombul parmaklarının arasında güçlükle tuttuğu listeye baktı. Elleri de vücudunun diğer kısımları gibi her geçen gün biraz daha şişiyor, küçük nesnelere tutması zorlaşıyor. Bu yüzden yakında iş göremez hale gelmesinden korkuyorum. “Kuru fasulyemiz var” dedi “Fasulyenin yerine pirinç ekleyelim.” Kadının ayakkabısını giydirdim. Annem kuru fasulyenin üstünü iyice karaladı. Çarpık çurpuk yazısıyla listenin sonuna “pirinç” yazdı.

Kadın çıkarken annemin elini öptü. Buraya geldiğinde, bir saat kadar önce, neredeyse kambur gibi iki büklümdü. Oysa şimdi dimdik. Yükü alınmış, yüreği ferahlamış. Annem listeyi eline verdi.

Kadın çantasından para çıkardı. “Lütfen bunu da kabul et Ahiret Ana” dedi. Geldiğinde kapının girişine bıraktığı alışveriş çantasına uzandı. Annem parayı almadı. Hiç para almaz. “Dikkatli çık. Listeyi birine verecek olursan burayı nasıl bulacağımı iyice anlat” diye tembihledi. Ardından “Yukarısı nasıl?” diye sordu. “Her zamanki gibi. Hatta daha beter oldu!” Alışveriş çantasını kadının elinden alıp mutfağa götürdüm.

Anneme Ahiret Ana diyorlar. Oysa gerçek ismi Ayten. Bunu sır kutusunu açtığımda öğrenmişim. Bir öğle vakti uyku bastırıp annemin gözleri kapandığında. Yapacak hiçbir şey bulamamışım. Oyuncaklardan sıkılmışım. Zaten fazla oyuncuğum yoktu. Okula gittiğim günleri özlüyordum. Şükran Abla bizimleyken beni okula götürmesine izin veriyordu annem. Her gün değil ama. Her gün eve girip çıkmamızın tehlike olacağını söylüyordu. O yüzden haftada iki gün gidiyordum okula. Mecburi hizmetini tamamlayıp bir an önce buradan gitmek isteyen öğretmenin hiç umurunda değildi çocukların haftada kaç gün okula geldiği. O gittikten sonra yerine yeni öğretmen de gelmedi. Çatışmalar çok şiddetlenmişti.

Annem uykuya dalınca işliği karıştırmışım. Tavuk teleklerini havaya savurup yere konmalarını izlemişim. Sonra kırık dö-kük dolap kapaklarını birer ikişer açmış ve bir ayakkabı kutusu bulmuşum. Kutuda birkaç fotoğraf, mektup ve annemin kimliği vardı. Define bulmuş gibi heyecanlanmışım ama sadece kimliğe bakabilmişim. Annem uyanmış, kutuyu elimden almış ve suratıma bir tokat indirmişti. Sonraki ilk listeye koli bandı eklemişti. Bant gelene kadar kutuyu ellemeyeyim diye gözünü üstümden ayırmamıştı. Sanki ayakkabı kutusu değil gerçekten sır kutusuydu mübarek! Nihayet bir gün kadının birinin getirdiği kalın bantla kutunun her yanını defalarca bantlamıştı.

Annem bir eliyle duvara tutunarak, öbürüyle koca göbeğini kaldırmaya çalışarak penguen adımlarıyla basamakları indi. Çantayı mutfağın taş zeminine boşalttım. Koca bir poşet dut yaprağıyla birkaç çikolata çıktı çantadan. Annem “Pirincimiz olsaydı sarma sarardık” dedi. Ellerine baktım. O da benim ayaklarıma baktı. İki çorap üst üste giymişim her zamanki gibi. Sandalyenin üstünde duran pembe patikleri fırlattı bana. “Kaç kere söyleyeceğim. Patiksiz olmaz!” Patikleri hemen giydim. Çünkü dışarısı ne kadar

sıcak olursa olsun evimiz hep buz gibidir. Buraya gelirken incecik yazlık kıyafet giymelerine rağmen yine de ter içinde kalan kadınlar, tünele adım atar atmaz çantalarından hırkalarını çıkarıp giyerler. Kapımıza gelene kadar dudakları morarır. Ama sadece soğuktan değildir dudaklarındaki morarma.

Dışarının asfalt eriten sıcak günlerinde bile burada battaniye altında titreriz. Ayaklarımız buz keser. Bu nedenle en çok ayaklarımızı sıcak tutmaya çalışırız. Hastalanıp doktora gitmek zorunda kaldığımızda çok büyük tehlikeler atlattırıyoruz. Şükran Abla, ciğerlerini üşüttüğünde annem kadınlardan ilaç istemişti. İlaçlar işe yaramayınca onu bir kadınla hastaneye yollamıştı. Tahliller ve röntgenler için günlerce üst üste evden çıkmak zorunda kalmıştı. Bir gün hastaneden gelince tünelin girişine kadar birinin onu takip ettiğini anlatmıştı. Annem o hafta gelen bütün kadınları daha sıkı tembihlemişti. Hatta acil değilse başka kadın göndermemelerini söylemişti. Eğer mutlaka gelmesi gereken olursa da Dört Ayaklı Minare'nin önünden değil, İç Kale'nin arkasından dolanıp Mar Petyun Keldani Kilisesi'nin avlusundan geçmelerini, ikinci küçeden sağa sapıp dümdüz ilerleyerek evi bulabileceklerini anlatmıştı.

Dut yapraklarının saplarını kopardık. Üst üste istifleyip kavanoza bastık yaprakları. Üzerine bolca tuz attık. Su ekleyip kavanozun kapağını sıkıca kapattık. Annem elini çikolataya uzatınca “Yemekten önce yeme onu” diye kızdım. “Tamam” dedi paketi açarken “bir ısırık alayım bari.” Böyle anlarda uysallaşıp sözümü dinlemesinden hoşlanıyordum. Kendimi onun annesi gibi hissetmeyi severdim. Zaten eskiden beri ikimiz birbirimizin hem çocuğu hem annesiyiz diye düşünürüm. Gerçekte o benim annem, bense onun çocuğu olmasam da. Annem baştan beri benden hiçbir şey saklamamıştı. Bu hiç iyi olmazdı zaten. Belli bir yaşa kadar onu annem sanıp sonra annem olmadığını öğrenseydim dünya başıma yıkılırdı. Gerçek annemin buraya öteki kadınlarla aynı nedenden ötürü geldiğini, Ahiret Ana'nın bütün çabalarına rağmen içindekini boşaltmadığını, böylelikle burada altı ay kalmaya mecbur olduğunu biliyorum. Sonrası yok.

Boş kovaları kapının yanına dizdim. Dışarıdan silah sesleri gelince su getirmeye gidemeyeceğimi anladım. Suyu üstümüzdeki evin bahçesindeki tulumbadan çekiyorum. Ev sahipleri evi mili-

tanlara terk edip gideli çok oldu. Onlar, yani militanlar da aylardır ortalıkta yok. Şükran Abla da onların arasında mı acaba diye merak ediyorum.

Annem turşu çıkarmak için kalktı. Karnına değen memeleriyle sallana sallana eğildi turşu bidonunun üstüne. “Bulgur pilavını ısıt. Hemen yiyelim. Şekerim düşüyor vallahi.” Geniş tavayı küçük tüpün üstüne koydum. Her gün koca tencerelerle yemek yapıyoruz. On kişi doyar pişirdiğimiz yemekle. Biz, iki kişi, iki öğünde silip süpürüyoruz hepsini. Ben de annem gibi gittikçe şişmanlıyorum. O yüzden çoğunlukla ışlıktan çıkan poşetleri uzak çöpe atmaya giderken yolda parmağımı boğazıma sokup kusturuyorum kendimi. Bunu yapmaya mecburum. Çok yediriyor bana. Anneme bu konuda söz dinletemiyorum.

Küçük tüp yanmadı, maydanoz suyu kaynarken bittiğini hatırladım. Anneme yedek tüplerin de boş olduğunu söylemeye çekindim. Acıkınca gözü dönüyor. Yedek tüplerin arasından bir kertenkele fırladı. Kadersiz yavru annemin ayaklarının altında ezildi. “Ver şunu bana” diyerek çakmağı elimden aldı. Tüpü yakamayınca öfkelenecek sandım. Soęuk pilav doldurdu tabağına. “Hadi Ruhiye, sen de bir tabak al.” Tabağımdaki soğuk pilavla ters çevrilmiş meyve kasalarından ibaret masaya henüz oturmamışken “Az koymuşsun” dedi, getirip üstüne birkaç kaşık daha ekledi. Bu daha başlangıçtı. İkimiz de yemeğimizi yedikten sonra “Doydun mu?” diye sorar bana. Evet cevabını alınca bir tabak daha doldurur. Bu sefer kendi eliyle yedirir. Küçükken yalvarırdım, doydum daha fazla yiyemem diye ama artık sesimi çıkarmıyorum.

Yemekten sonra odama geçtim. Geçen hafta boyadığım, kumurası için beklediğim üç yumurta kabuğunu aldım. Üstlerine ince bir kat boya daha sürdüm. Duvardaki girintilere yerleştirdim. Geri çekilip baktım; çok güzel görünüyordardı. Yukarıdaki büyük girintide duran kibrit çöplerinden yaptığımız çerçeveye takıldı gözüm. Birkaç çöpü düşmüştü. Keşke malzemeleri getiren anaokulu öğretmeni tekrar gelse diye geçirdim içimden. Sonra vazgeçtim, gelmesin daha iyi. Dizini habire yatağımanın köşelerine sürtüp bacağına çizildiğinden şikâyet ediyordu. O da neyse ama her gelişinde bu mağarada çocuk büyütülmez deyip duruyordu. Yine de getirdiğı el işi kâğıtlarını kesip yapıştırdığımız o günler

annemle benim odamda geçirdiğimiz en güzel günlerimizdi. Annem neredeyse bir yıldır kiloları yüzünden buraya inemiyor. İşlikle mutfak arasındaki merdiven beton olduğu için sorun yok. Odama inen tahta merdivene basmaya korkuyor. Bu odayı Şükran Abla'yla beraber kazmışlar. Şükran Abla beni okula götürdüğü bir gün yolda anlatmıştı. Annemden dinlediği çocukluk hikâyesini de... Annem artık çocukluğundan söz etmek istemiyor ama zamanında Şükran Abla'ya her şeyi anlatmış. Ayten üstteki bahçeli evde yaşıyormuş. Yaşıyor demek yanlış olur, çalışıyormuş. Yatak ve karın tokluğuna karşılık evin işlerini görüyormuş. Sıska bir çocukmuş, çok çalıştığı için çok yemeye ihtiyaç duyuyormuş ama ev sahipleri pek pinti-lermiş. O da her fırsatta cebine ekmek koyup evin yakınlarında gizli bir yerde yermiş. O gizli yerde her seferinde biraz daha ileriye yürümüş. Sonunda bunun bir tünelin girişi olduğunu anlamış. Tünelin bizim şimdiki işliğe açıldığını anlamasıysa uzun sürmemiş. Ev sahipleri evden taşındıkları gün, eşyalar kamyonla yüklenirken, Ayten'i çok aramışlar. Yer yarılmış içine girmiş çocuk. Yıllar içinde evin sahipleri defalarca değişmiş, hiçbirinin aşağıdan haberi olmamış. En son şehir kuşatmaya alınınca eve militanlar gelip yerleşmiş.

Annemden yediğim o tokattan beri kutuya yaklaşmamıştım. Ama kutu şimdi benim odamda. Kapağını her yönden sıkıca yapıştıran bant gevşemiş hatta bazı kısımları pul pul olmuş. Hiç uğraşmadan açabilirim ama bu sefer çocukluk hevesiyle acele edip hemen açmıyorum.

Bugün annemin sorusuna “Daha beter oldu” diyen kadın haklıymış. Daha beter geliyor çatışma sesleri.

Oje sepetimdeki ojeleri tek tek denedim. Hepsini kurumuş. İri bir kertenkele sır kutusunun üstüne çıktı. Desenleri militanların giydiği kıyafetler gibi kahverengi ve sarı tonlarında. Sağ ön ayağını bana doğru salladı. Ayağını bana değil duvardaki asker yeşili kertenkeleye salladığını fark ettim. Yeşil kertenkele göğsünü patlatacak gibi havayla şişirdi. Militan dilini çıkardı. Asker harekete geçecek sandım. Gözlerimin önünde kavga kıyamet kopacak gibiydi. Ama öyle olmadı. Bir anda ikisi de ortalıktan kayboldu. Kutunun üstünde kıpırdanıp duran bir kuyruk kaldı.

Annem yukarıdan seslendi. Çıktım. Ayağına bir patik daha istedi. Patik torbasını açtım. Hiç pembe patik kalmamıştı. Her

listeye pembe patik yazdığımız halde bazen renkli patik getiriyorlar. Annem biriken renkli patikleri kadınlardan birine vermemi, yerine pembelerini getirmelerini söylemişti ama ben unutmuştum. Ayağımdakileri çıkardım o görmeden. Onun ayağına giydirdim. Üstüne bir battaniye daha örttüm. “Şükran öldü mü kaldı mı, başına bir iş mi geldi, hiç haberimiz yok” diye mırıldandı. Odama dönerken Şükran Abla’yı düşündüm. Babası cezaevine girdikten sonra, annesi başını örtmesini istediği için, evden kaçmış. Sokak sokak dolaşırken tesadüfen burayı bulmuş. Küçüklüğüm annem kadar onun da kucağında geçti. Ben biraz büyüyünce listelere oje yazmamız için ısrar eden de oydu. Giderken iş ve kalacak yer bulup beni yanına alacağına söz vermişti. Şükran Abla’ya “Verdiğin sözden başka tutunacak dalım yok” diye seslendim içimden.

Kertenkele kuyruğunu üfleyerek yere düşürdüm. Yukarıdan gelen sesler bambaşka bir hal almıştı. Silahlar patlamıyor, roketler ateşlenmiyor, bombalar gümbürdemiyordu. Yine de gürültü vardı. Hep bir ağızdan konuşan yüzlerce insanın sesine benzettiğim değişik bir uğultu duyuyordum. Uğultunun içinde ara ara hoparlörden yapılan anonsları seçiyordum ama ne söylendiğini anlayamıyordum.

Kutuyu açmak için annemin uykuya iyice dalmasını bekledim. Kurumuş oje şişelerini yan yana dizip bozarak oyalandım biraz. Sonra annemin uyuyup uyumadığını kontrol etmek için yukarı çıkıp mutfığa baktım. İnerken tahta merdivenin dayalı olduğu duvar çatlağında militan kertenkeleyle göz göze geldik. “Sen mi kazandın?” dedim ona. Uzun boynunun çevresinde açık yeşil motifler belirmişti. Kısık gözleriyle “Kutuyu açma” der gibi baktı bana. Bantları yavaşça söktüm. Pul pul olmuş uç kısımları kertenkele kuyruğunun üstüne döküldü. Kapağı kaldırıp yatağıma koydum. Bu sefer önce fotoğraflara baktım. İlk fotoğrafta, saçları iki yandan lastikle tutturulmuş, ayakları patikli küçük bir kız çocuğu vardı. İkindide, yedi sekiz yaşlarında bir erkek çocuk kucağında bir bebek tutuyordu. Üçüncü fotoğrafta, yan yana dizili üç erkek çocuk gülümsüyordu. Fotoğrafları kutuya koyup kat yerleri aşınmış mektubu aldım.

canım kadeşim ayten senin üç abin var benim adım Ferat. Bunları okuduğunda üzüleceğini biliyorum. annem başka çocuk istemiyom diye hep ağladı babam allah onun da rızkısını verir diyodu annem sen doduktan sora boğazına ip geçirdi dört yaşna kadar halam baktı sana sonra babama daha fazla bakamayacağımı söyledi bende yaşlıyım dedi seni bir ayleye verecekler bahçeli güzel bir evmiş hem bahçede tulumpa varmış ben okulu bırakıp çalışacağım sonra gelip seni ordan alacağım

Fotoğraflara tekrar baktım. Sonra da kimliği aldım elime. Sonra mektubu bir kez daha okudum. Patikli kız çocuğuna baktım. Kimliği yüzüme sürdüm. Mektubu özenle katladım. Fotoğrafları okşadım. Mektubu bir daha açtım. Tekrar okudum. Annemin yan yana dizilmiş üç abisine uzun uzun baktım. Kimliği göğsüme bastırdım. Fotoğraftaki bebeği öptüm. Annemi daha çok, daha çok sevdim. Yukarı çıkıp kapalı gözlerinden öptüm.

Hafta boyunca gelen giden olmadı. Bazen böyle olur. Günlerce hiç kadın gelmez. Bu yüzden annem hep artan ekmekleri kurutur. Bu sefer tüp olmadığı için çay bile yapamadık. Şekerli ekmek kadayı yiyip durduk. Sonunda bir sabah kapının sesiyle uyandım. Yukarı çıktım. Birbirine bitiştirilmiş tahtalardan müteşekkil kapının aralıklarından bir kadın görünüyordu. Elinde alışveriş çantası ve küçük tüp vardı. Kapının zincirini çıkarıp içeriye aldım kadını. “Annem uyuyor, biraz beklersiniz” dedim onu işliğe götürürken. Mutfağa inip çantayı boşalttım. İçinden atlet, külot, mercimek ve militanların bayrağı çıktı. Maydanoz suyu demleyip kadına götürdüm. “Dün gece hiç silah sesi duymadım” dedim. “Ateşkes ilan edildi” dedi. “Şükran adında birini tanıyor musun?” diye sordum. Kafasını salladı.

Maydanoz suyunu içmesini bekledim. Ardından kadını masaya yatırdım. “Üç kez ‘bebek istemiyorum’ diye tekrarlarman gerekiyor” dedim. Şaşırdı. “Annemin kuralı bu” diye açıkladım, “Siz hazır olunca annemi uyandıracağım.” “Bu bebeği istemiyorum” dedi kadın “O benim bebeğim değil.” Sonunda “Bebek istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Ölmek istiyorum” diye ağladı. O sırada annem geldi. Kadına sarıldı. “Hiçbir çocuk annesinin ölümüne sebep olmak istemez. Annesi ölmüş çocuklar çok üşür. Onların yer altında azaplı bir yaşamdan başka şansları olmaz” dedi. Elini kadının karnına koydu. “Onun azap içinde, üşüyerek yaşamasına

izin vermeyeceğiz.” Ardından bana dönüp “İki dal tarçın kaynat” dedi. Odanın kapısını kapatıp bezleri yerlerine sıkıştırdım.

Tarçını tüpten alınca beş yumurta koydum haşlanmaya. Odama inip yeni atlet ve külotu giydim. Kutunun etrafında militan kertenkeleler cirit atıyordu. Kapağını kapatıp iyice bantladım. Mutfağa döndüm. Tavan tak tak dedi. Renkli patik torbasını, bir listeyi ve bir bardak tarçın çayını alıp yukarıya çıktım. Kadının ayakkabılarını giydirdim. Tarçın çayını son damlasına kadar içti.

Kapı yeniden vuruldu. Annemin kahvaltı yapmak için sabırsızlandığını hissediyordum. Ama Şükran Abla’yı karşımızda görünce sevinçten dilimiz tutuldu. Üçümüz birbirimize sarıldık, diğer kadının evden nasıl çıktığını görmedik bile.

Haşlanmış yumurtaların beşini de annem yedi. Şükran’ın gelişine duyduğu sevincin de benim gidecek oluşumun verdiği üzüntünün de daha fazla yemesine neden olacağını biliyordum. Yapabileceğim kadar bol yemek yapsam iyi olur, diye düşündüm. Şükran Abla’yla bakışarak kahvaltı niyetine birer bardak çay içtik. Sonra bolca patates ve soğan doğradım. Şükran Abla yemeğe yardım etmek için bıçağa uzandı ama ojeleri bozulmasın diye engelledim. Defalarca “Gelmeyeceğinden emin misin?” diye sordu anneme. “Kaç kez söyleyeceğim. Benim burada beklemem gerek” diye kızdı annem. Ayağından kayan pembe patikleri tek umuduymuş gibi yukarı çekti. “Boşuna. Abinin yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorsun” demek üzereyken kutuyu ilk açtığım gün yediğim tokadı hatırladım. “Ben yine geleceğim. Yolu unutacak değilim ya!” dedim. Annem Şükran Abla’nın gözlerine dik dik baktı. “Her şeyi konuştuğumuz gibi yapacağına söz ver.” “Söz” dedi Şükran Abla ağlayarak.

Patates ve soğanları en büyük tavaya aktardım. Yemeği tüpe koyup altını kıstım. İkimiz de anneme sarıldık. Çıkarken işlikteki poşeti uzak çöpe atmak için yanıma aldım.